

Afgifterne ned til omtrent samme Størrelse som hidtil.

§ 98 om Stempelafgift paa Checks foreslaa vi skal udgaa. Vi anse det nemlig for urigtigt at lægge Afgift paa dette moderne og praktiske Omsætningsmiddel, som vil komme til at virke hemmende paa Brugen af det, og som tilmed vil virke uretfærdigt, da Afgiften skal være lige stor, enten Checkens Paalydende er stort eller lille. En formindsket Brug af Checks vil nødvendiggøre Anvendelsen af større kontante Pengebeholdninger i den daglige Omsætning, hvilket vil volde Rentetab og Omsætningsmidlernes Indskrænkning til Skade for Forretningslivet.

Til §§ 31 og 35 stille vi Ændringsforslag, sigtende til at fritage dem, som bekræfte en Genpart, for Ansvar med Hensyn til, hvorvidt Originalens Stempling er rigtig anført eller ikke.

Hvis ovennævnte Ændringer vedtages, ville vi anbefale at stemme saavel for Forslaget til Lov om Stempelafgifter som for Forslaget til Lov om Afgifter ved Tinglæsning, men i modsat Fald anbefale vi at stemme imod begge Lovforslagene.

Et *Mindretal* (Rasmus Hansen, Rørdam og Zahle) udtaler: Der kan, som af Finansministeren indrømmet, ikke gives nogen rationel Begrundelse for en Stempelskat paa Omsætningen. Det skyldes kun den tilfældige Omstændighed, at en Kommission beskæftigede sig med dette Emne, at Finansministeren valgte denne Vej til at imødegaa vor slette finansielle Tilstand.

Men hvis man skal gaa til saa store nye Skatteforslag som de 15—16 Mill. Kr., hvorom Finansministeren nu varsler, bør man ikke lade Tilfældet raade for, hvem disse tunge Byrder paalægges.

Det bør efter vor Mening ved disse nye Skattepaalæg have for Øje, baade at Statens Sparsommelighedssans skærpes igennem dem, og at vort hele Skattesystem indrettes saa forstandigt og retfærdigt som muligt. Derfor bør der ogsaa handles efter en samlet og velovervejet Plan.

Skattepaalæg paa indtil 15—16 Mill. Kr. aarlig betyde en saa gennemgribende Forandring af hele Statens Skattegrundlag, at den derved givne Lejlighed til at opnaa den retfærdigst mulige Ordning ikke bør forsømmes. Saa uhyre nye Skattepaalæg gøre det nødvendigt at tage hele vort Skattevæsens Tilstand op til Overvejelse.

En retfærdigere Beskatning af Jorden ved den mindre heldigt virkende Ejendoms-skylds Omdannelse til en Skat paa Grundværdien bør indgaa som et væsentligt Led i saadanne Overvejelser, men det maa erkendes, at Staten ikke i Øjeblikket ad denne Vej kan skaffe sig forøget Indtægt.

Her rejser sig med Skarphed Spørgsmaalet: Kunne vi intet spare? Dette Spørgsmaal maa ikke alene besvares bekræftende, men det maa anses for givet, at det netop er ad denne Vej, at et væsentligt Skridt henimod Balance mellem Statens Indtægter og Udgifter bør gøres.

Der er i alle Partier — det mest udprægede Højre alene undtaget — en Følelse af, at det er alt for galt, at vi skulle have saa uhyre Skattepaalæg for at opretholde et alt for kostbart Militærapparat. Under Rigsdagens Arbejde med Enkelt-heder i Skattelovene vil det gaa mere og mere op baade for Rigsdagens Medlemmer og Befolkningen, hvilke trykkende Byrder et Skattepaalæg paa 15—16 Millioner Kr. vil medføre, og dette vil stærkt skærpe Sansen for at spare der, hvor det alene kan gøres paa virkelig følelig Maade, nemlig paa Militærudgifterne.

Skal der finde nye Skattepaalæg Sted, bør disse ordnes saaledes, at Sparsommelighed i Statshusholdningen fremmes derved. Af denne Grund er en bevægelig Skat paa Formue og Indtægt med stigende Skala i høj Grad at anbefale.

Der opnaas ikke Retfærdighed derved, at den Mand, som maa svare for megen Skat af sin faste Ejendoms Omsætning, paalægges en højere Skat, ogsaa naar han udsteder en Veksel eller handler om Løsøre. Derimod er det overensstemmende med Billighed at paalægge den Mand eller Kvinde, som i Samfundet nyder Retsbe-